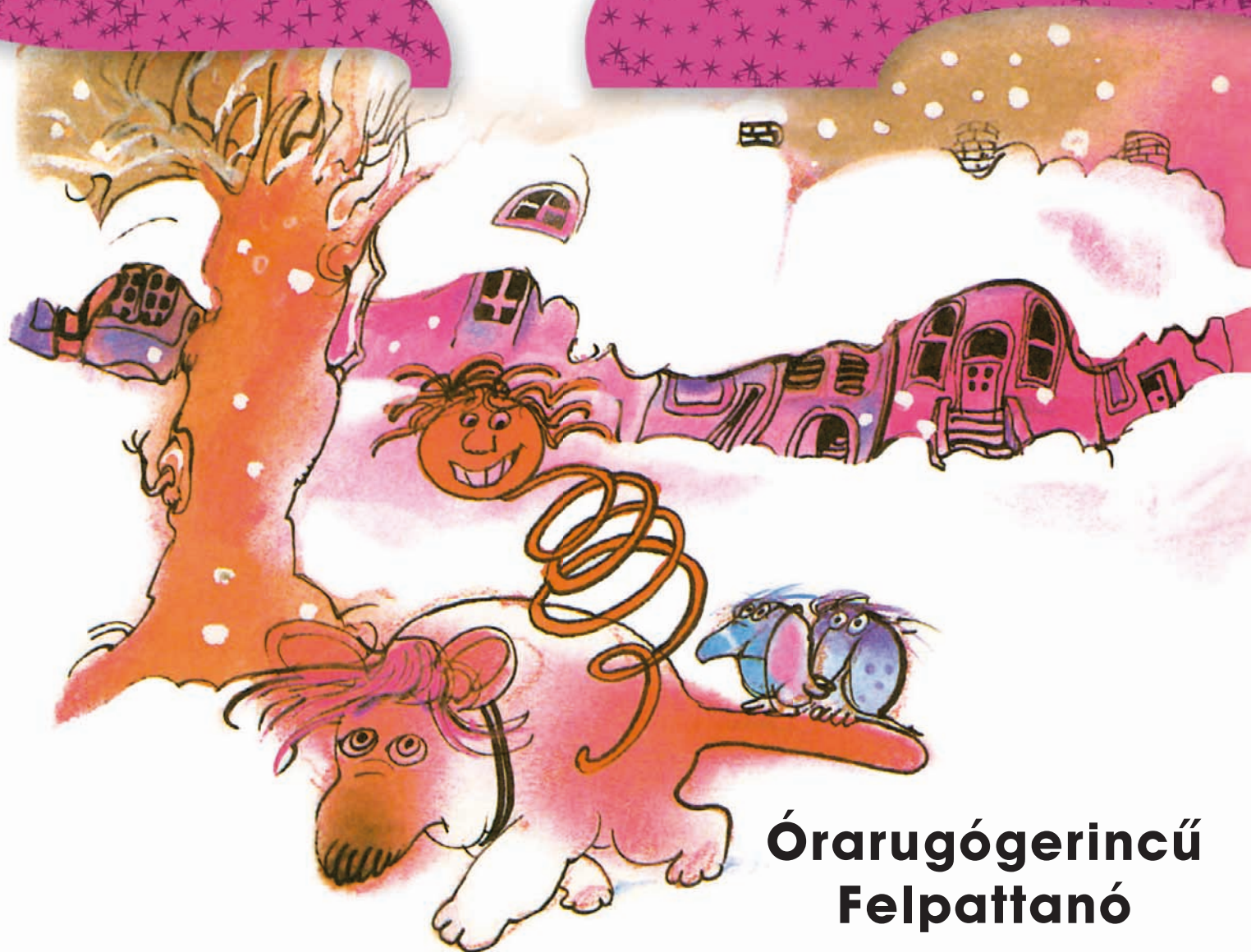

Csukás István • Sajdik Ferenc

POM POM

meséi

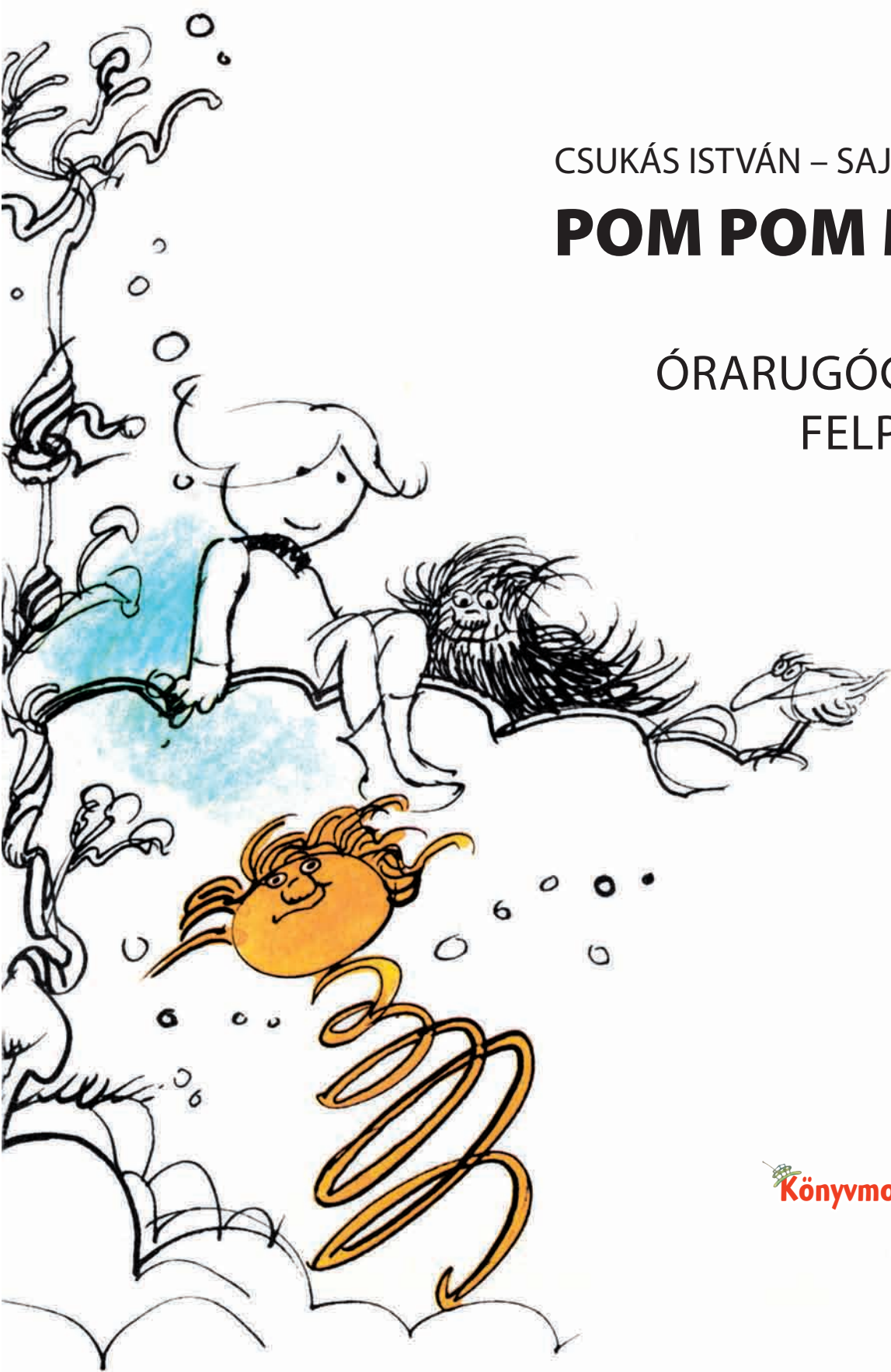

Órarugógerincű
Felpattanó

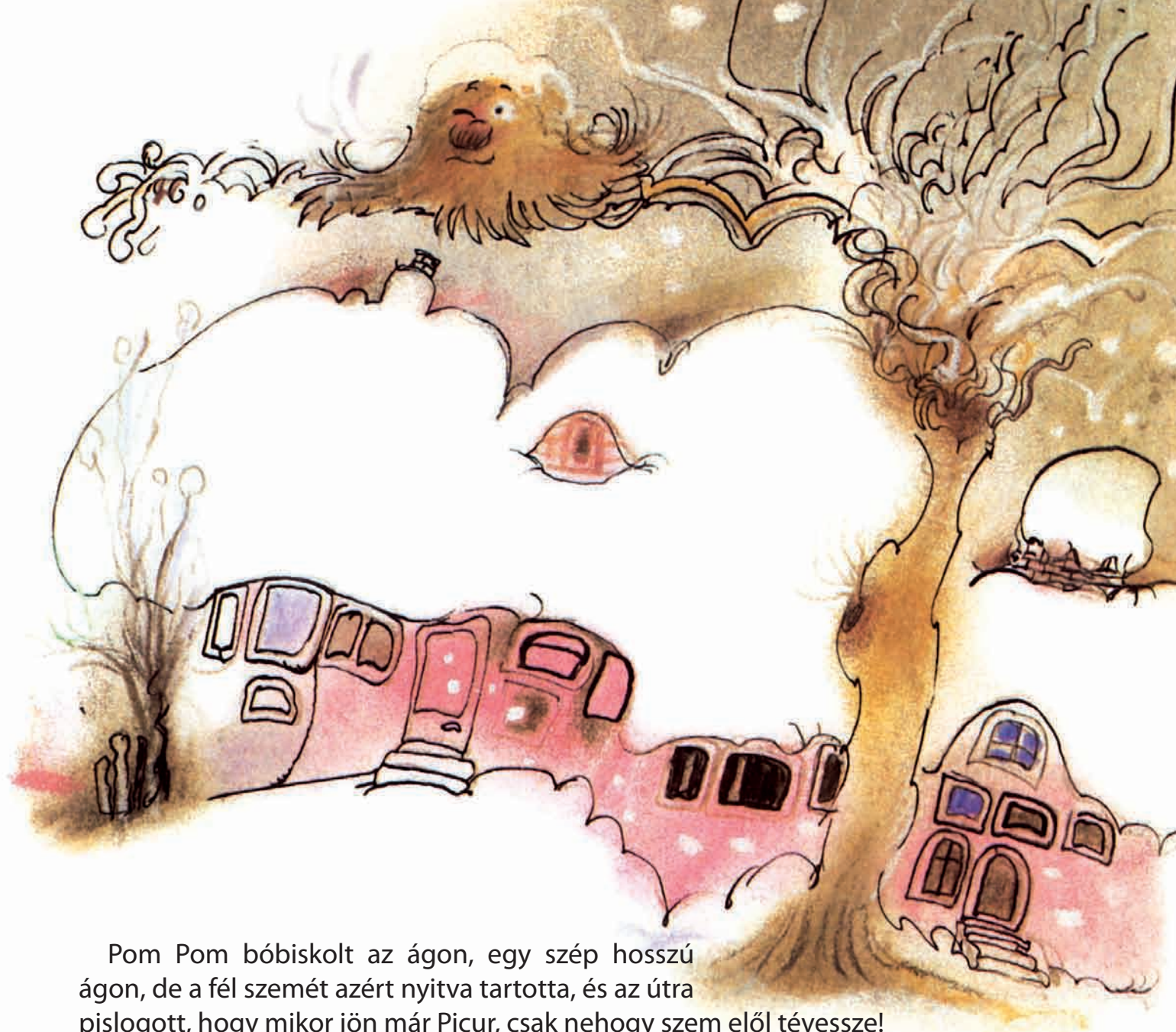
CSUKÁS ISTVÁN – SAJDIK FERENC

POM POM MESÉI

ÓRARUGÓGERINCŰ
FELPATTANÓ

 Könyvmolyképző Kiadó

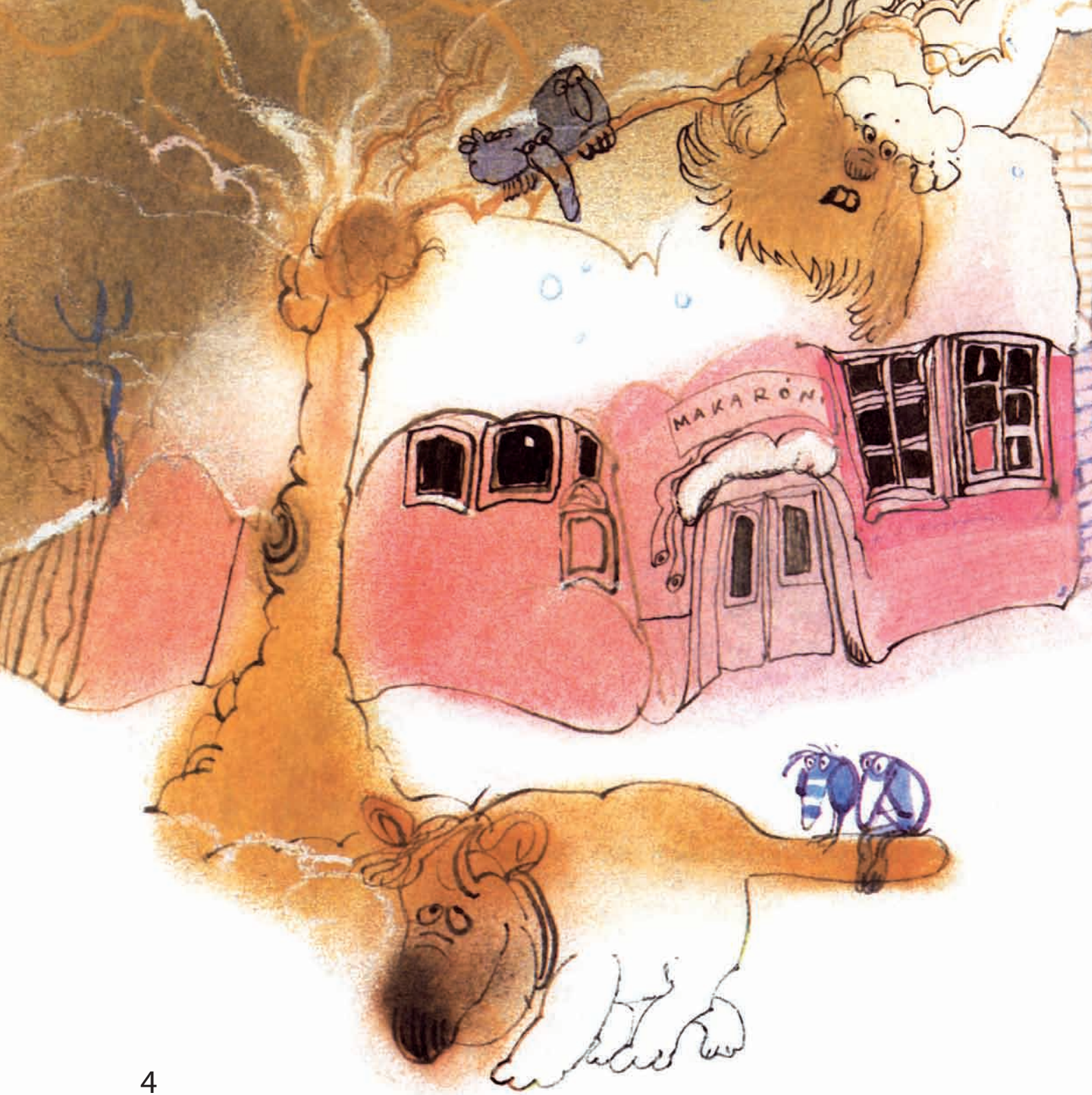

Pom Pom bóbiskolt az ágon, egy szép hosszú ágon, de a fél szemét azért nyitva tartotta, és az útra pislogott, hogy mikor jön már Picur, csak nehogy szem elől tévessze!

Hogy kicsoda Pom Pom? Hogy nem ismeritek? Ó, igazán senki sem ismeri! Egyszer ilyen, egyszer olyan. Most milyen? Most leginkább egy szőrsapkához hasonlít, egy pislogó szőrsapkához.

Hát ahogy pislogott meg bóbiskolt, a nyitva tartott fél szemével végre meglátta Picurt.

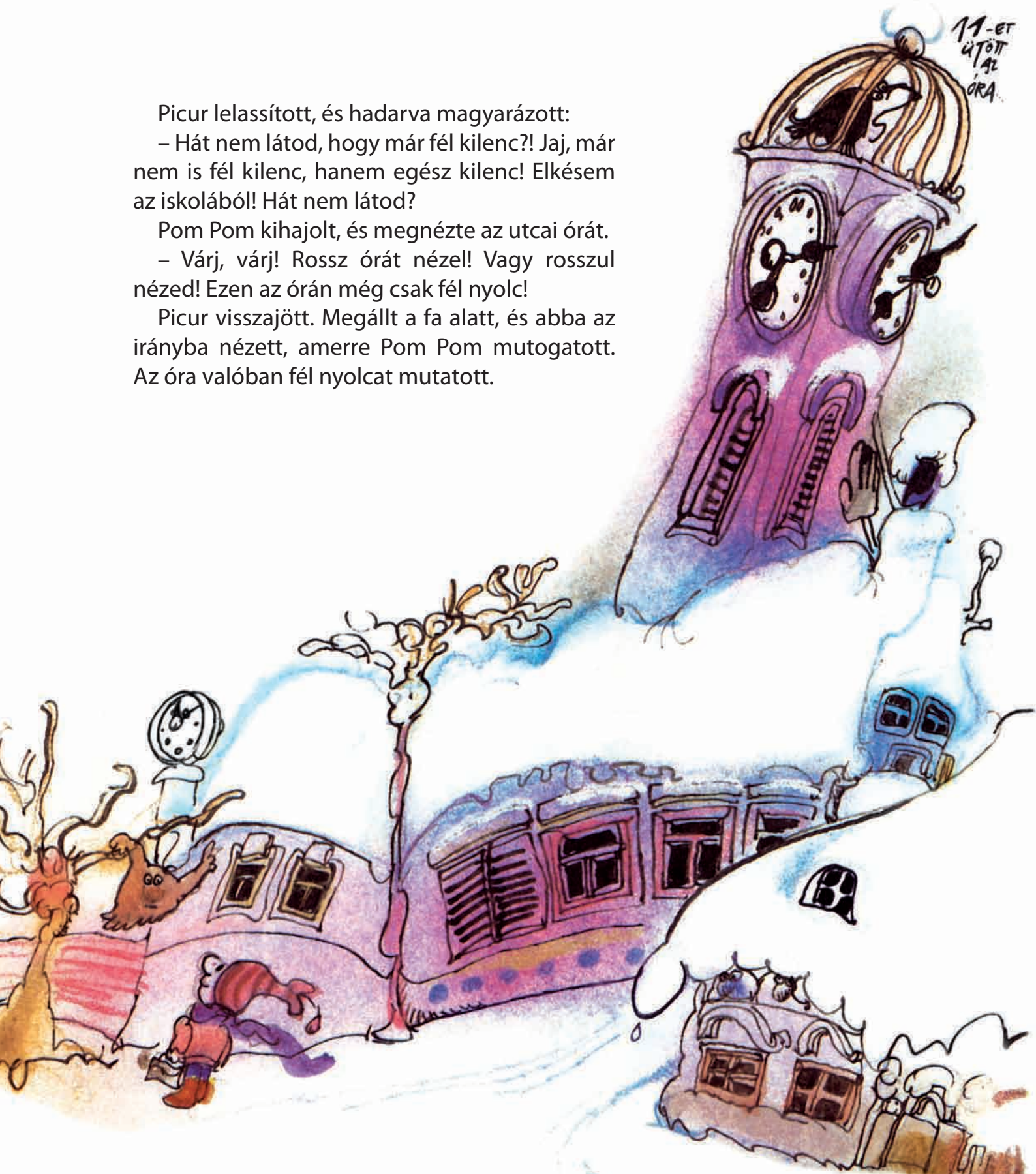
Rögtön kinyitotta a másik szemét is, jó nagyra nyitotta mind a kettőt, mert Picur elrohant a fa alatt, olyan gyorsan, mint a szélvész.

Pom Pom izgatottan kiabált:

– Hová rohansz? Miért rohansz? Az iskola megvár! Állj meg! Várj meg te is engem!

11-ET
4TÖTT
AZ
ÓRA

Picur visszajött. Megállt a fa alatt, és abba az irányba nézett, amerre Pom Pom mutogatott. Az óra valóban fél nyolcat mutatott.

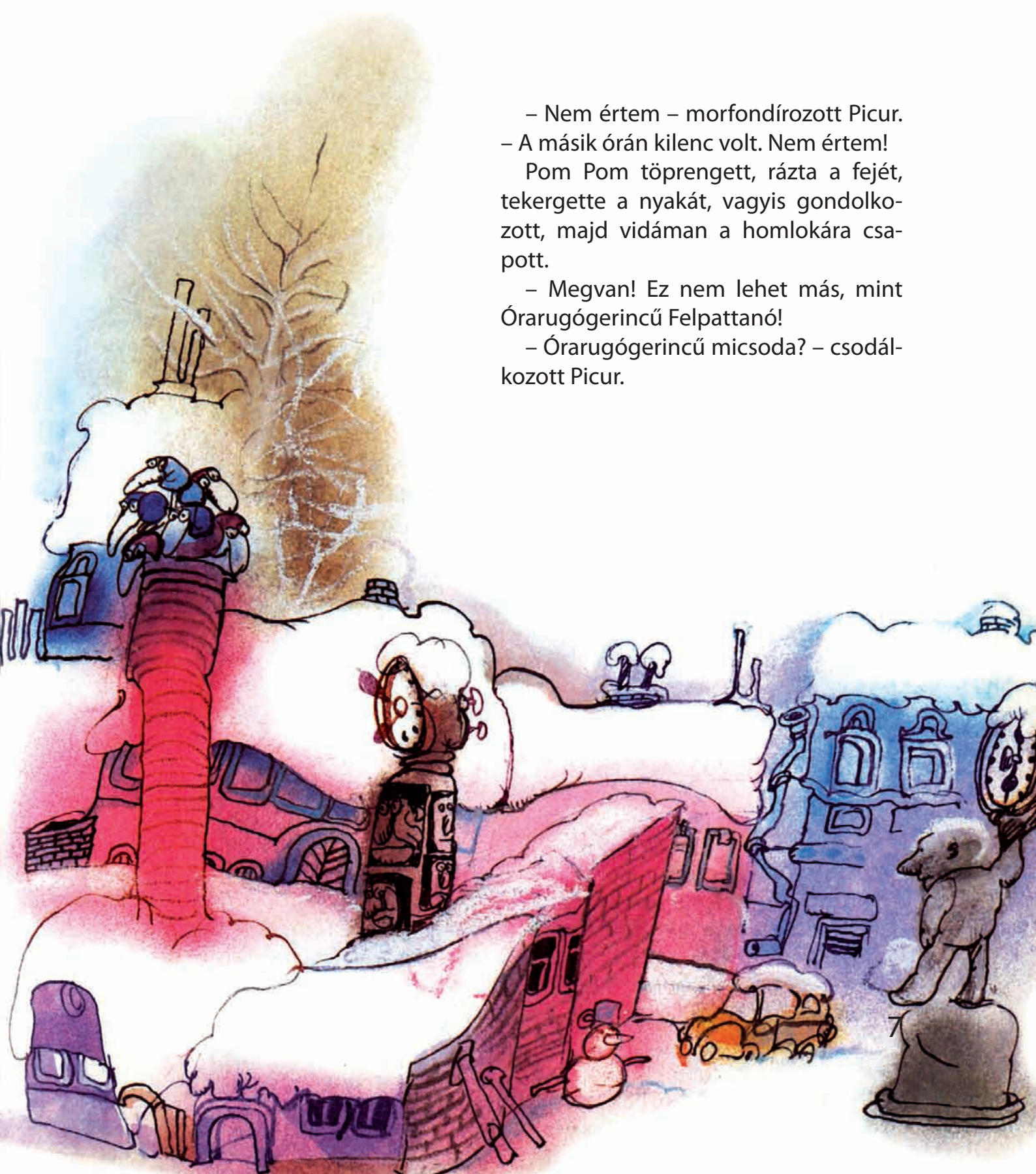

– Nem értem – morfondírozott Picur.
– A másik órán kilenc volt. Nem értem!

Pom Pom töprengett, rázta a fejét, tekergette a nyakát, vagyis gondolkozott, majd vidáman a homlokára csapott.

– Megvan! Ez nem lehet más, mint Órarugógerincű Felpattanó!

– Órarugógerincű micsoda? – csodálkozott Picur.

– Elkísérhetlek? Majd útközben szép lassan elmesélem. Van idő! Rengeteg időnk van!

Picur bólintott, hogy elkísérheti. Pom Pom Picur fejére ült, mint egy sapka, és szép lassan sétáltak, majd néha megiramodtak, majd megint lassan battyogtak, és jól megnéztek minden órát.

Pom Pom pattogott Picur fején, összehúzta magát, felugrott egy picit a levegőbe, majd visszahuppant.

– Nahát! Nahát! Nem hallottam róla két éve! Nem! Három éve! Nem! Négy éve! Picur idegesen rázta a fejét.

– Én pedig egyáltalán nem hallottam róla! Se tavaly, se tavalyelőtt. És légy szíves, ne pattogj!

Pom Pom pattogott és bocsánatkérően pislogott.

– Csak mutatom, hogy csinál Órarugógerincű Felpattanó!

– Hogy csinál? – kérdezte Picur.

– Felpattan! – magyarázott Pom Pom. – De előbb összehúzódik. Mert olyan hajlékony és rugalmas, mint egy órarugó. Azért is hívják Órarugógerincű Felpattanónak. Világos?

Picur bólintott, hogy világos.

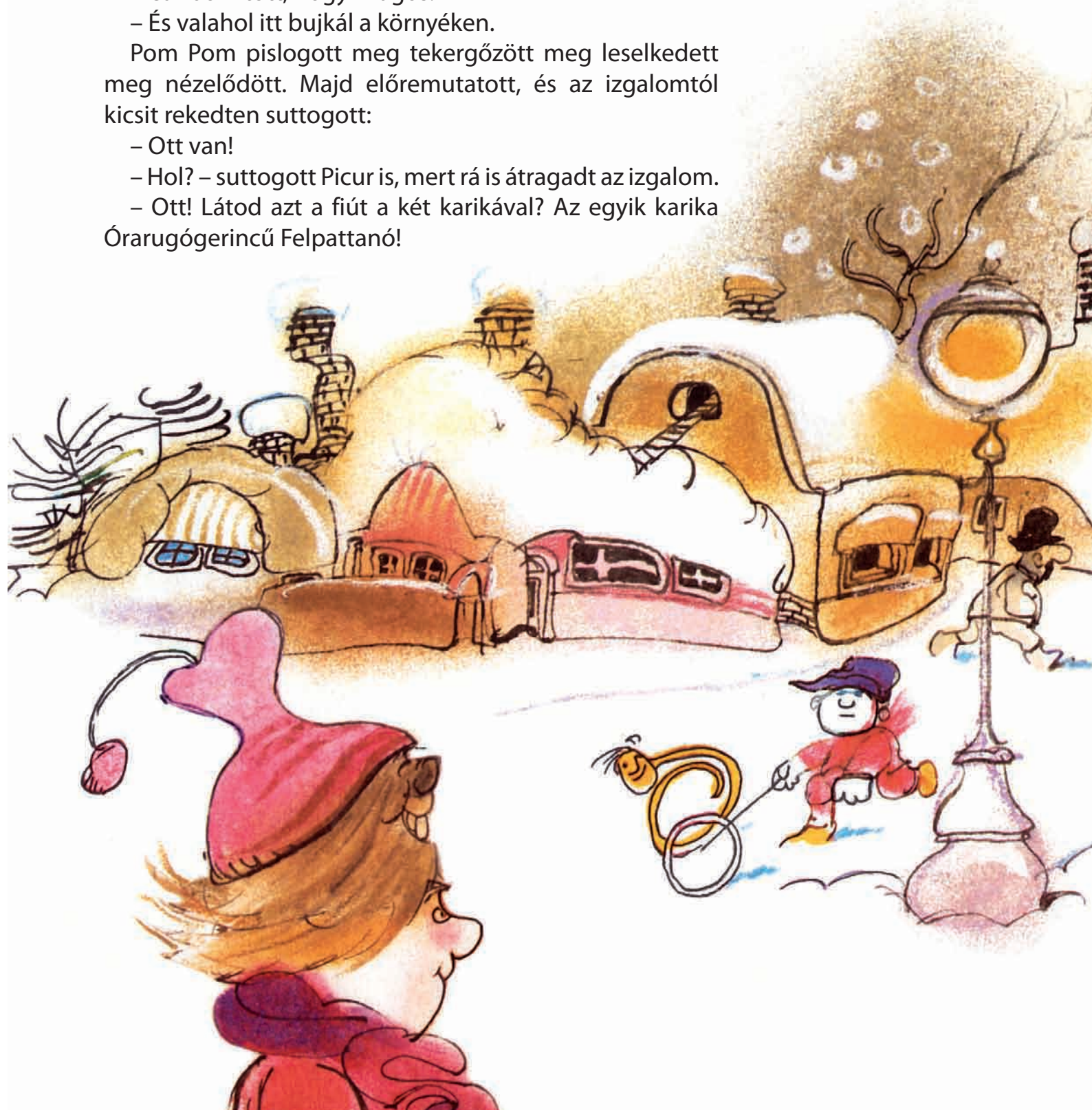
– És valahol itt bujkál a környéken.

Pom Pom pislogott meg tekergőzött meg leselkedett meg nézelődött. Majd előremutatott, és az izgalomtól kicsit rekedten suttogott:

– Ott van!

– Hol? – suttogott Picur is, mert rá is átragadt az izgalom.

– Ott! Látod azt a fiút a két karikával? Az egyik karika Órarugógerincű Felpattanó!

Figyelték a fiút, aki pálcával ütögette, hajtotta a két karikát. Hallották, hogy csodálkozva dünnyög:

– Az előbb még csak egy karikám volt. Nem baj! Ez a másik egész ügyesnek látszik.

Az a másik karika, amelyik egész ügyesnek látszott, figurázott, mókázott, ide-oda gurult, majd kinyúlt, mint egy villamossín, majd hullámozott, mint egy hajcsat, majd boltívet csinált, majd megunt az egészet, felágaskodott, és ugrálva eltűnt a sarkon, dang, dang, dang!

A fiú ámulva nézett, majd legyintett.

– Láttam én, hogy nem teljesen normális!

